

TOMÁŠ STUDENÍK
A IVAN BREZINA

TO
NEJHORŠÍ
Z ČESKÝCH
FUCKUP
NIGHTS

VELKÁ KNIHA FUCKUPŮ

SEBRANÉ PRŮŠVIHY OSOBNOSTÍ
ČESKÉHO BYZNYSU, KULTURY A ŽIVOTA VŮBEC

VELKÁ KNIHA FUCKUPŮ

Sebrané průšvihy osobností českého byznysu, kultury a života vůbec

Tomáš Studeník a Ivan Brezina

Copyright © 2018 Tomáš Studeník, Ivan Brezina. Všechna práva vyhrazena.

V edici Hvězdy vydalo nakladatelství Jan Melvil Publishing v Brně roku 2018. Žádná část této knihy nesmí být nijak použita či reprodukována bez písemného svolení, s výjimkou případů krátkých citací jako součástí kritických článků a recenzí.

Odpovědná redaktorka Vendula Kůrková

Redakční spolupráce Tomáš Baránek a Vít Šebor

Šéfredaktor Marek Vlha

Grafická úprava a sazba David Dvořák

Obálka Pavel Junk

Ikony Radek Petřík

Jazyková korektura Vilém Kmuníček

Autoři fotografií Šárka Gebhardtová, Anna Pleslová, Andrea Sovová a archiv
příspěvatelů

Autor koláže na str. 36 Tomáš Břínek (TMBK)

Tisk a vazba PBtisk, a. s., Příbram

Vydání první

Jan Melvil Publishing, 2018

melvil.cz

Chyby a připomínky: melvil.cz/erratum

Pochvaly a recenze: fuckupy.cz nebo libisemi@melvil.cz

Diskutujte o knize s hashtagem #fuckupy

Knihy vyšla také elektronicky.

ISBN 978-80-7555-060-6

Obsah

- 9 Úvod aneb průšvihy jsou solí života
- 13 Kniha jako matcha tea

KARIÉRA

- 16 Jak jsem v Togliatti neopravil Ladu
Pavel Jechort
- 20 Chybějící vzdělání? Horší je, když vám uletí drak
Aňa Geislerová
- 25 Fuckupy v Malém Tibetu: cesta do pekla je dlážděna
dobrými úmysly
Jiří Sázal
- 30 Kterak umělec prozřel díky Madonně
Rony Plesl
- 34 Politicky nekorektní humor: proč je extrémně důležité zvolit si
správné publikum
Nikola Džokić
- 39 Hlavní makroekonomický spratek ČSOB: v čem se mýlil Bůh
a proč nekupovat WC čistič s vůní limetky
Tomáš Sedláček
- 44 WTF?! aneb místo fuckupu v lingvistice, neurovědách
a geografii vulgarit
Ivan Brezina
- 53 Od reklamy přes hospodu zase zpátky do reklamy
Jan Havaš

58 Kalba v Norsku: minus dvacet tisíc a lekce na zbytek života
Kateřina „Koki“ Mlejnková

62 Můj marný souboj s Václavem Havlem
Jiří Pelcl

66 Řífolizovo okno na mistrovství Evropy
Jiří „Rimmer“ Charvát

71 Hodnota života převráceného naruby: najděte svou vlastní cestu
Hana Fořtová

VZTAHY A RODINA

76 Jak kvůli nedořečenému přípitku (ne)přijít o syna
Martin Kříž

80 Příběh o Ex(hibici): dokažme si přiznat, že nejsme tak dobří a silní,
jak hrajeme
Petra Röslerová

85 Fuckup na horách: proč je důležité nepodceňovat intuici a jak
neztratit člena rodiny
Ondřej Slanina

89 Průšvih je pro nás i příležitost – ale jenom někdy
Rozhovor Ivana Breziny s psychiatrem Cyrilem Höschlem

95 Jak se vyrovnat se 4% orientací, alkoholem, poezií a smrtí
Zdeněk Potužil

101 Od rozchodu ke čtrnácti tisícům splněných přání
Olga Štrejbarová

105 Co dělat, když vám řeknou: „Je mi to moc líto, ale váš manžel zemřel...“
Veronika Hurdová

BYZNYS

112 Vytunelovaná firma, pocit zrady a znovunalezení motivace
Martin Hausenblas

116 Anabáze s latiníkem coby zkušenost za všechny prachy
Ondřej Kobza

- 120 Jak to neklaplo s jelenem, zajícem a žirafou
Barbora Perglová
- 124 Proč jsme otevřeli a zase zavřeli Newsweek
Petr Šimůnek
- 129 Jak jsem nevypiloval jednorozce
Petr Stančík
- 133 Poučení z MyStay: na hraně je důležité zatnout zuby
Pavčina Zychová
- 137 Klam přeživšího: proč nevnímat jenom úspěch a proč nás
fuckup naučí víc
Lukáš Hána
- 142 Smrt babičky jako start bizarního byznysu, který se ujal
Vítězslav Zach
- 148 Milion v minusu a zpátky na vrchol: Štěstěna je vrtkavá
Jan Fousek
- 153 „Přijď s maminkou“ a další fuckupy juniorského podnikání
Jan Sláma
- 159 Dráha letadla: nezapíchnout se čumákem do země
Petr Koubský
- 164 Pilulka Audiopill: fucking deep beat
Jan Strmiska
- 169 VímVíc.cz: startup, který málem skončil jako fuckup
Michal Hardyn
- 174 Riziko neúspěchu: co všechno je třeba vsadit, abyste stanuli
na vrcholu
Karel Janeček
- 178 Fuckup v (post)moderním světě: od japonských samurajů
a amerického snu až k bezdomovcům
**Rozhovor Ivana Breziny s kulturním antropologem
Jakubem Havlíčkem**
- 187 Krach s crowdfundingem: nedělejte něco jen proto, že vám to
připadá cool
Patrik Babinec

- 191 Jak se nerozhodit změnou zákona ani útokem goril
Tomáš Reinberg
- 195 Skrz fuckupy ke Space Engineers
Marek Rosa
- 199 Sto milionů v tahu: hvězdný byznys s implantáty, který nevyšel
Zbyněk Frolík

ZDRAVÍ

- 204 Totální vyhoření: jak je důležité dotknout se dna
Ivan Brezina
- 212 Living on the edge: dokud se nezrakovíme
Martin Feix
- 217 S dyslexií, dysgrafií a těžkým otřesem mozku na cestě
k nanomateriálům
Anna Fučíková
- 221 Z Harvardu do blázince a zase zpátky: co mě nezabije, to mě posílí
Jan Mühlfeit
- 226 Daň za zákeřnost šestileté holčičky: klikatá cesta ke zpěvu
Emma Smetana
- 229 Když máme v kalhotách: fyziologie fuckupu
Jaroslav Petr
- 235 Fiasko v nemocnici na kraji Cuzka
Slávek Král
- 238 Osudový uzel
Eugen Freud
- 242 Jak zjistit, že život nepočká, aneb prsa v háji
Edita Strusková
- 247 Poděkování

Úvod aneb průšvihy jsou solí života

Velké příběhy jsou příběhy velkých nezdarů. Tatík Luka Skywalkera byl Darth Vader. Fuckup. Adama s Evou vyhnal Bůh z ráje. Fuckup. Jiného boha, Steva Jobse, vyhodili z Applu. Fuckup. A Karkulku sežral vlk.

Fuckupy, česky průšvihy nebo ještě spíš průsery, jsou solí života. Kdyby šlo všechno hladce jako na drátkách, nuda by vládla světu. Říká se, že chybovat je lidské, a odvažuji se tvrdit, že chyby jsou přímo podmínkou lidskosti – lidské inteligence, vynalézavosti, kreativity. Podle amerického filozofa Daniela Denetta je nezdar vůbec nejmocnějším nástrojem lidského myšlení. Nejvýraznějším představitelem „nezdarismu“ je samozřejmě Jára Cimrman. Právě jeho pravděpodobně citoval Thomas Alva Edison, když pronesl slavnou větu: „Neselhal jsem, jen jsem přišel na deset tisíc způsobů, které nefungují.“ Bez pokusů a omylů by totiž nebylo pokroku. Neměli bychom penicilin, žárovku, kardiostimulátor ani Nintendo. Když se budete bát chyb, na tom gauči s televizním ovladačem v ruce nikdy nic nevymyslíte.

Tak proč nám selhání nahání strach? Děti se naopak nezdarů nebojí. Do všech projektů se vrhají po hlavě, bez vizí a plánů, a neřeší, jestli je někdo odsoudí za to, že se jim sesypala věž z lego kostiček. Když pozorují své dcery, závidím jim. Závidím jim tu bezstarostnost, se kterou se pouštějí do podniků předem odsouzených k bankrotu. Proč jsme my dospělí ztratili tuhle dětskou odvahu? Proč zažíváme hrůzu, když se nám věžičky kariér, firem a společenského statusu sesypou? Proč pak zalézáme pod peřinu a bojíme se vyjít na ulici?

Sir Ken Robinson říká, že za to může škola. Učitel dá jedničku jen bezchybně vyřešené úloze, kdežto chyba je špatně a podtrhuje se červenou barvou, aby si dítě zapamatovalo, že chyby do správného života nepatří. A my rodiče taky přispějeme svou troškou. „Honzíčku, za trojku bonbonek

nedostaneš!“ Výsledkem je společnost, pro kterou selhání představuje tabu. Chceme ale národ poseroutků, kteří se bojí něco dělat, aby to náhodou nepokazili? Šlo by změnit školství, ale to se nestane ze dne na den. Změnit našťestí můžeme i sebe, ovšem bolí to. A jak jinak začít než tím, že budeme o neúspěchu otevřeně mluvit a psát?

Kromě obavy z poklesu naší společenské či profesní prestiže nám nezdár intuitivně signalizuje hloupost. Kdo chybuje, je přece hloupý, to dá rozum! Ale nenechme se zaslepit lidovou moudrostí. Hloupost není tak hloupá, jak na první pohled vypadá. Jako hloupé vypadaly na začátku všechny geniální nápady. Film *Forrest Gump*, jeden z nejvýdělečnějších snímků v historii, odmítla řada producentů s tím, že se přece nikdo nevydrží dvě hodiny koukat na mentálně postiženou postavu. Nikdo nechápal, proč budovat Google v době, když už byla na trhu dvacítká vyhledávačů včetně Yahoo!. V roce 2010 si byli analytici jistí, že čerstvě představený iPad nikdo nepotřebuje. Twitter byl za blbost označen přímo programátory, kteří jej měli za úkol vytvořit. Telefon, automobil, rádio či satelity, to vše bylo nejprve odsouzeno jako pitomost. A výzkum zdánlivě hloupých nápadů pomohl geniálnímu astrofyzikovi a podivínovi Fritzu Zwickyemu předpovědět před více než osmdesáti lety existenci temné hmoty ve vesmíru, neutronových hvězd či efektu gravitační čočky.

Časy se mění a Stupid is the new Smart. Chyby už v několika globálních firmách patří k náborovým kritériím manažerů. „Všechno se ti daří? Děkujeme, nemáme o tebe zájem.“ Od roku 2018 můžete na slavné curyšské technice, která se pyšní dvaatřiceti nositeli Nobelovy ceny včetně Alberta Einsteina, absolvovat celoroční kurz Science of Failure, vědy o selhání.

Mým kamínkem do počínající laviny jsou Fuckup Nights, večery průserů, kde se mluví o nezdarech otevřeně, opravdově a hlavně veřejně. Tahle zdánlivě perverzní setkání jsem objevil před pěti lety v Mexiku. Parta kamarádů už měla dost všech těch „úspěšných“ instantních milionářů, jejichž tváře vidíme dennodenně na titulních stranách časopisů. Jak to, že ze všech médií prýští úspěch, když se nám vlastní životy sypou, projekty nevycházejí a dluhy jen rostou? Mexičani se rozhodli nalít si čisté tequila: takhle to prostě nechodí. Pozvali své známé do baru a před nimi tam na sebe práskli, co se jim nepovedlo.

A chytlo se to. Dnes se podobné večery, kde vystupují zdánlivě úspěšní boháči, olympionici či celebrity, konají ve více než třech stovkách měst včetně Prahy a dalších osmi míst v České republice. Měl jsem tu čest zatím poznat přes dvě stovky odvážlivkyň a odvážlivců, kteří se nebáli přiznat se

veřejně k vlastním neúspěchům a o tyto lekce se podělit s těmi, na které někde možná číhají podobné překážky.

S víc než čtyřicátkou těchto příběhů se setkáte na následujících stranách. Dočtete se o selháních z mnoha sfér lidské činnosti: podnikání, kariérního růstu, umění, zdraví, sportu či partnerských vztahů. Narazíte přitom na nezdary pokrývající širokou škálu závažnosti. Od úsměvných „hickups“ neboli zaškobrtnutí, jak je pokřtila koučka Kristen LaRonca Parpel, až po pořádné „fuckups“, echt průsery, které nenávratně ubližují vám i vašim nejbližším. Staccata přehmatů, pro která razím termín „sraccato“, se střídají s vleklými selháními neboli „tépěčky“ – táhlými průsery.

Pokud bychom si hráli na Carla Linného, mohli bychom *Velkou knihu fuckupů* klasifikovat jako mozaiku nekompatibilních fragmentů prkotin, anekdot a dramat, slepenou leitmotivem rezistence světa vůči snaze jedince podmanit si jej. Jinak řečeno, je to guláš. Ale snad se v něm neutopíte. Rozdělili jsme jej do několika tematických talířů a zahustili jsme ho jíškou exkurzů, které vám dodají municí jak do odborných disputací na filozofických fakultách, tak do vulgárních argumentačních přestřelek v nádražních nonstopácích. Příběhy jsme vybrali záměrně tak, aby „každá pes, jiný ves“. Právě tak totiž byly předneseny během posledních čtyř let na českých Fuckup Nights. Tady máš mikrofon, deset minut a pochlub se, cos podělal. Ne vždy na podiu Lucerny zazní osudový epos. Ale je to ze života a naživo.

Tato kniha je lék. Dokazuje, že lejno na chodníku přitahuje nejen vaše křusky, ale také lakýrky a podpatky těch, do kterých byste to nikdy neřekli. Pokud se fuckupy nepříhodily vám samotným, stávají se najednou balzámem na duši. Malé přeslapy příjemně podrbou. Prohry přinutí navýšit sázky. A velké životní tragédie druhých vám dodají chuť do života.

A pokaždé, když z někoho bude zářit jen oslňující úspěch a nic než úspěch, vzpomeňte si na slavný obraz Reného Magritta, na němž je namalována dýmka s nápisem „Toto není dýmka“. Obraz úspěchu, který se vám snaží vnější svět natlačit do šedé kůry, není úspěch. Úspěch, jak říká Winston Churchill, je umění jít od nezdaru k nezdaru bez ztráty nadšení.

A nadšení potřebujeme v dnešní době všichni.

TOMÁŠ STUDENÍK, PIRAN, ZÁŘÍ 2018

Kniha jako matcha tea

Od organizátora večerů Fuckup Nights Tomáše Studeníka jsem coby editor dostal hrubé přepisy vystoupení jednotlivých účastníků. Příběhy svých životních průšvihů a karambolů vyprávěli na pódiu, ztrémovaní a svázaní agorafobií, nebo naopak adrenalinově nakopnutí přítomností publika, každý podle své nátury. Ty příběhy mají velký rozkmit, od vážných nemocí a úmrtí blízkých osob až po úsměvné banality. Každý jsme jiný, a právě v tom spočívá krása a přitažlivost těch vyprávění: co někomu připadá jako zásadní malér, tomu se jiný zasměje, a naopak. Navíc se v tom projevuje i „syndrom hospodského stolu“. Zatímco někdo strhne bezpointovou banalitou, kterou umí skvěle podat, jiný má sice silný příběh, ale vypráví ho plytce, unyle a rozbahněně.

Jako editor jsem musel proplout mezi Skyllou a Charybdou. Věděl jsem, že na rozdíl od návštěvníka Fuckup Nights je čtenář knihy v nevýhodě. Chybí mu mimotextové interpretační kódy: neslyší tón hlasu vypravěče, nevidí jeho vzhled, styl oblečení ani gestikulaci, nemůže se ho dodatečně v předsáli na nic zeptat... Čtenář má prostě k dispozici jen samotný text, nic jiného.

Pokud navíc člověk nepíše, ale mluví, nestihá se stylizovat a hrát si na chytřejšího, než ve skutečnosti je. Nemá čas ani hlídat, aby jeho projev šel významově odněkud někam a obsahoval vše podstatné pro pochopení souvislostí. Na pódiu existuje jenom Tady a Teď. Přepisy vyprávění z Fuckup Nights byly proto často nepřehledné, významově zašmodrchané a místy i nelogické. Jako editor jsem jim musel dát jasnou narativní linku a ze sekundárních zdrojů doplňovat různé dovysvětlující informace, bez kterých by se v tom jinak čtenář utopil. Šlo mi o to, aby se výsledné příběhy hezky četly. Často jsem si přitom vzpomněl na slavný výrok filozofa Ladislava Klímy: „Proč tu jsi? Proto, abys koňské koblížky sbíral a z nich dle možností dělal diamanty.“

Na druhou stranu jsem se ale snažil co nejvíc zachovat individuální osobitost jednotlivých vypravěčů a originalitu jejich vyprávěcích postupů.

Když čtu nějaký publicistický nebo literární text, užívám si právě to, co je na něm „jiné“: různý výběr slov, různou větnou a myšlenkovou stavbu, různou schopnost pointy... Prostě to, co jednoho autora odlišuje od druhého. Všimněte si, že ti nejlepší literáti často promyšleně pracují s kýčem, sprostárnami, exaltovaností nebo každodenností – tedy s tím, o čem nám na základní škole bůhvíproč namluvili, že to do veřejného psaného projevu nepatří. Stačí si přečíst třeba *Magorovy labutí písně* Ivana Martina Jirouse, *Celý život: výběr z deníků 1948–1884* Jana Zábrany, Sterneho *Život a názory blahorodého pana Tristrama Shandyho*, Haškova *Švejka* nebo *Cholupický den* Ladislava Klímy.

Prolínání vysokého a nízkého a kontrast různých významových rovin je právě to, co dává silnému vyprávění jeho sílu. Jako editor jsem se to tedy snažil v textech co nejvíc zachovat i za cenu, že se snad některý z čtenářů urazí, popudí nebo se bude cítit rozhozen. Kastroval, česal a osekával jsem jen to, co bylo nezbytně nutné. Když pak knihu před odchodem do tisku lektoroval Tomáš Baránek, lehce šokovaně napsal: „Hustota emocí a divoké literárnosti, ale taky vulgarit, banalit i kliše (která jsou ale autentická a patří tam) na jeden cm čtverečný knihy je pro mě jako nakladatele našeho typu literatury docela silné kafe – spíše matcha tea. Zvykám si, a čím víc se k těm textům vracím, vlastně si to i víc a víc užívám... A naštěstí máme chytré čtenáře.“

Takže příjemné chvíle s matcha tea, přátelé.

IVAN BREZINA, KRUH U JILEMNICE, ŘÍJEN 2018

Volně šířitelná ukázka z knihy VELKÁ KNIHA FUCKUPŮ — Sebrané průšvihy osobností českého byznysu, kultury a života vůbec

Chybějící vzdělání? Horší je, když vám uletí drak

Aňa Geislerová

Na Fuckup Night jsem vlastně vystupovala omylem. Několikrát mi telefonovala produkční a pořád mě přesvědčovala, že v mém životě musí být nějaký průšvih. Opakovala jsem jí: „Kateřino, žádné prohry, je mi líto. Ve všem, na co sáhnu, se mi daří.“ Když jsme to ale rozebraly podrobněji, uznala jsem, že jeden fuckup možná opravdu existuje, i když jen při pohledu zvenčí: mám jen základku.

Je horší být advokátem, nebo herečkou?

Na téhle fotce z dětství pláču. →

Stala se mi nějaká křivda? Nebo jsem se snad právě tehdy rozhodla, že nebudu studovat?

Nejdřív ale musím zmínit své rodinné zázemí. Moji rodiče pocházejí z velice rozdílných poměrů. Tatínek se narodil v nóbl pražské Pařížské ulici – babička byla herečka, děda právník. Maminka pochází z Podkrkonoší – babička byla zubní sestra, děda pracoval v zemědělském družstvu a v 50. letech ho věznili. Prostě obyčejná maloměstská rodina. Maminka vyrůstala v takovém tom jakoby teroru: „Všichni nás tu znají, všechny sousedy musíte zdravít!“ Tatínek zase ve věčném sporu, jestli je horší být žoviální herečkou, nebo suchopárným advokátem.

Zavděčit se rodičům

Výsledek téhle zvláštní konstelace? Rodiče nám se sestrou tvrdili, že nejzásadnější v životě je, abychom věděly, co chceme. Tatínek i maminka si totiž v dětství uvědomili, co v jejich životě nefungovalo, a bazírovali na tom, aby se jejich dcery rozhodly podle svého a správně. Když třeba Ester dostávala v sedmé třídě z chemie samé čtyřky a pětky, mámu si pozvali do školy a řekli jí: „Paní Geislerová, ta vaše dcera... Nevíme, jak to s ní bude.“ A máma jim na to povídá: „Jsem si jistá, že chemií se Esterka zabývat nebude.“ Vůbec to s nimi neřešila.

Do studií nás naši prostě netlačili. Asi i proto jsem dospěla k názoru, že bude nejlepší, když se stanu herečkou – aniž bych přesně věděla, co to obnáší. Trvala jsem na tom, protože mi rodiče pořád říkali, že mám sama vědět, co chci. „Jo, jo, chci být herečka,“ opakovala jsem. Asi i proto, abych je udělala šťastnými – že jako opravdu vím, co chci.

Po základce jsem se nedostala na žádnou střední školu. Nebyla jsem hloupá, ale nebavilo mě učit se. Na státní konzervatoři mě nepozvali ani do druhého kola – vůbec nic, nula bodů. U přijímaček na gymnázium to bylo ještě horší. Říkala jsem si, že to nevadí. I když nebudu studovat, můžu přece dělat spoustu věcí. Rodiče s tím samozřejmě nesouhlasili, takže jsem asi rok chodila aspoň do kurzu angličtiny. Mezitím se mi začal plnit můj sen – už ve čtrnácti letech jsem točila s Trojanem a Renčem. I díky tomu mi nedělalo problém říkat si: „Jéžiš, no tak nepůjdu na střední, no.“ Studium mě nezajímalo, protože tu najednou byly mnohem zajímavější obzory.

Ve znamení Berana

Mámě se zdálo divné, že nestuduju, a tak mě donutila jít na Konzervatoř Jaroslava Ježka. Vydržela jsem tam jen rok a mezitím pořád pracovala. Utvrzovalo mě to v představě, že budu herečka. Prostě jako kdyby realita můj sen následovala. Jen rodiče mi najednou začali paradoxně tvrdit, že mám jít raději na školu. Bylo to až legrační, ale já si prosadila svou. Nedávám životní návody a nikoho tu nenabádám, aby nestudoval. Myslím si ale, že když člověk opravdu ví, co v životě chce, má do toho prostě jít. A zvlášť v tvůrčích oborech.

Můj jediný životní fuckup tedy není nijak zvlášť vtipný ani poučný. Že je to fuckup, mi vlastně naznačuje jen moje okolí. Dcera třeba přišla nedávno ze školy celá rozčilená. Ptám se jí, co se děje, a ona: „Bára říkala, že jsi blbá.“ Já na to: „Proč to říkala?! Jak ji to napadlo? A proč jsem jako

blbá?“ „No protože prý nemáš maturitu.“ „Hele, a nevadí to spíš mamince Bára?“ V tu chvíli jsem přemýšlela, jestli ještě nemám dodat: „To je jedno, prostě se s Bárou nebav,“ nebo: „Řekni jí, ať mamince vyřídí, že sice nemám maturitu, ale mám pět Českéjch lvů.“

Oblíbené je to ale hlavně v diskusích na Facebooku: „Herečka a má jen základku? Ničemu nerozumí, tak ať se k ničemu nevyjadřuje!“ Občas to použijí i některé mé zhrzené bývalé přítelkyně. „No jo, nevzdělaná ženská!“

Řiďte se instinktem

Osobně jsem před teorií dala přednost praxi. Neplánovala jsem to, bylo to intuitivní, ale prostě to nějak dopadlo. My Berani věci moc nepromýšlíme, ale rovnou je děláme. Proč něco složité zkoušet, trávit tím čas a čekat, jestli to náhodou vyjde? Mít jen základní vzdělání sice pro někoho může být fuckup, ale osobně vlastně nevím proč. Když potkám některé vysoškoškoláky... Já toho přece taky hodně přečetla.

Teď jsem se sice snažila vydolovat ze svého života to nejhorší, ale prostě sorry, celé je to procházka růžovou zahradou zalitou sluncem.

No dobře, zkusím ještě jednu fotku. ↓

Když jsem začala točit *Rekviem pro panenku*, dostala jsem ledvinovou koliku. Takže někdy se opravdu nedaří. Jo, a nedávno mi taky na podzim uletěl drak, ale to už je z mých fuckupů fakt všechno.

Poučení? Řiďte se instinktem. Pokud cítíte, že je něco správně, většinou to opravdu správně je. A to, co vypadá jako fuckup, se nakonec často obrátí v něco pozitivního.

AŇA GEISLEROVÁ (* 1976) je držitelkou tří Českých lvů za hlavní a dvou za vedlejší roli, kromě toho byla na cenu šestkrát nomino-vána. Její kniha sebraných fejetonů z časopisu *Elle* nazvaná *P.S.* získala v roce 2016 čtenářskou cenu Magnesia Litera. Uplatnila se i jako modelka.

Volně šířitelná ukázka z knihy VELKÁ KNIHA FUCKUPŮ — Sebrané průšvihy osobností českého byznysu, kultury a života vůbec

Jak kvůli nedořečenému přípitku (ne)přijít o syna

Martin Kříž

Jeden veselý kavkazský přípitek zní takto: „Drahý příteli, přeju ti, abys zemřel a pochovali tě v dřevěné rakvi. V rakvi, kterou pro tebe udělá tvůj vnuk ze stoletého stromu, jenž pro tebe právě teď zasadím na zahradě.“

A teď si představte slavnostní atmosféru večera Fuckup Night. Chystáte se bilancovat a předat něco moudrého nastupující mladé generaci včetně svých vlastních dětí, když tu náhle... ale nepředbíhejme.

Zkoumání před zrcadlem

Můj otec je doopravdický černoch a já se narodil jako poloviční černoch v socialistickém Československu. A navíc v Teplicích, kde tehdy multikulturní kolorit exkluzivně zajišťovalo jen několik stovek romských rodin. Veškerá etnická a kulturní odlišnost automaticky spadala do kategorie „cikáni a čmoudi“. Od dětských let jsem proto pociťoval, že jsem jiný.

Nejhorší to bylo ve školce. Děti jsou kruté, akcentují jinakost a je jim jedno, jestli je člověk poloviční černoch nebo má jednu nohu. Pamatuju si, že jsem jednou přišel domů a zkoumal před zrcadlem, jestli jsem „černoch kudrnatý“, jak mi říkali. Babička mě uklidňovala, že máma měla jako malá taky kudrnaté vlasy a že až budu velký, narovnájí se mi. Často jsem slyšel i říkanku: „Černoušek bubu, má černou hubu, nožičky skládací, prdelku foukací.“

Výchovné schéma

Rodiče se za každou cenu chtěli povznést z dobového marasmu, deseti-letého pořídníku na byt a na auto socialistické provenience. Proto nás víceméně na full-time šoupli k dědovi s babičkou, aby se v Praze mohli věnovat profesní kariéře. Tolerantní výchova prarodičů kombinovaná s drsnou výchovou ulic severočeského města naučí člověka to nejdůležitější, co v životě potřebuje. Jste připraveni buď bojovat, nebo utéct. A to stačí, respektive na dlouhá léta to docela stačilo.

Jenže po listopadu 1989 nám někdo přelajnoval hřiště. I proto možná hodně mých spolužáků z teplické základky okusilo jak svobodu, tak odnětí svobody. Těch, kteří okusili kriminál, je víc než těch, kteří mají maturitní vysvědčení nebo vysokoškolský diplom. Někteří okusili víc drog, než kolik jste měli teplých večerů v menze. Pár z nich se mi chlubilo, že dokážou uvařit perník snad i z dlažební kostky. Ale proč? Vždyť se jen snažili v nové době zorientořit stejně jako všichni ostatní. Chtěli to, co máte vy – respekt, všechny ty krásné hračky a obdiv žen. Ale vzali to za špatný konec a nevěděli, kde a komu si o to říct.

Fuckup Night jako terapie

Jak jde čas, člověk dospěje, ožení se, má vlastní děti a dávná chybná výchovná schémata nechtěně opakuje pořád dál a dál. Ale moderní doba zná různé rodinné konstelace, regresní terapie, sebezkušenostní workshopy, semináře a koučinky. Postupně se tak můžete dopracovat k menší či větší sebereflexi.

Takovou terapii je vlastně i pořad Fuckup Night. Když mi jeho organizátoři zavolali, povídám: „Oukej, přijdu ze sebe udělat před lidmi pitomce. Třeba to bude impuls pro moje děti, které samozřejmě pozvu.“ V hlavě se mi totiž zrodil plán, jak svému synovi Alexovi na podiu udělám terapii šokem. Po několika pokusech vystudovat vysokou školu Alex všechno životní usilování vzdal. Nejdřív na pár let zakotvil v neperspektivní pozici likvidátora pojistných událostí, pak pokračoval coby prodejce designového nábytku. Ke své spokojenosti – ne k mé, protože v mých otcovských očích to byla poněkud pofidérní kariéra. „Nevděčná a necílevědomá mladá generace,“ říkal jsem si v duchu. „Kdybych já měl jejich dnešní možnosti! Nevyužijou je, dělají si, co chtějí, mrhají časem i talentem, flákají se...“

Teď přijde otázka za milion dolarů: Není to vlastně úplně nejvíc, mít syna, který je spokojený s tím, co si sám vybral? Teď už vím, že je. Ale tenkrát jsem to ještě nevěděl. V synově výchově jsem byl totiž stejně bezradný amatér jako moji rodiče v té mé.

Jen fotka z Twitteru

Nastala velká fuckupová noc. Znělka, světla září naplno, a já k sobě na pódium pozvu Alexe. Potlesk! Stručně představuju synovo curriculum absolutního lůzra a chci dodat důležité poučení: životní štěstí je pro každého něco úplně jiného. Tohle poučení mělo přijít úplně na závěr, ale ten se už jaksí nekonal. Alex totiž ještě před koncem pořadu odešel. Ještě týž večer si mě vyhodil z přátel na Facebooku a na telefonáty přestal reagovat. Poslední zprávu o něm mám úplně náhodou, zprostředkovanou od společných známých. Podle fotky z Twitteru prý dělá portýra v jakémsi zahraničním hotelu. Nebo snad někde u baru? Nevím – Alex se mi už asi rok neozval.

Poučení z fuckupu na Fuckup Nights? Když si připravíte přípitek, je třeba si ho dobře promyslet, aby zazněl celý. Ale hlavně aby vyzněl správně a byl správně pochopen. Takže ještě jednou a správně: „Můj drahý synu, přeju ti, abys zemřel a pochovali tě v dřevěné rakvi. V rakvi, kterou pro tebe udělá tvůj vnuk ze stoletého stromu, který pro tebe právě teď zasadím na zahradě. Přijdeš se na něj někdy podívat? Táta.“

MARTIN KŘÍŽ (* 1976, čínské jméno 马丁) je vzděláním ekonom a sinolog. Pracoval jako externí zpravodaj České televize a zahraniční korespondent Českého rozhlasu a BBC v Pekingu, nyní působí jako soudní tlumočník z čínštiny a ruštiny a na Vysoké škole ekonomické vyučuje základy čínského jazyka. Je editorem zpravodajského serveru cinsky.cz, konzultantem společnosti China Consulting a autorem dvoudílné *Učebnice čínského jazyka*.

Průšvih je pro nás i příležitost – ale jenom někdy

Rozhovor Ivana Breziny
s psychiatrem **Cyrilem Höschlem**

Co je pro nás fuckup a jak silně jej prožíváme, určuje do značné míry naše hodnotící mysl. Mezi ztrátou mobilního telefonu (banalita) a ztrátou blízké osoby (tragédie) je zásadní rozdíl, ale subjektivní význam obou událostí může pro někoho být podobně negativní. Nejde totiž ani tak o to, jaká je realita, ale spíš o to, jak ji prožíváme. I na to jsme se zeptali předního českého odborníka na duševní zdraví.

Jak byste coby psychiatr definoval tzv. fuckup?

Označil bych ho za trauma. V životě se občas stane něco, co jsme si nepřáli a co nám zabrání dosáhnout zamýšlených cílů. Znemožní nám to sportovat, dokončit školu... Podobné „havárie“ se mohou přihodit v mezilidských vztazích, v kariéře, prostě v jakékoli oblasti. Jsou stresující, psychicky zraňující a frustrující.

Co s námi trauma udělá?

Do značné míry to závisí na jeho charakteru. „Co tě nezabije, to tě posílí,“ říkal Nietzsche. Méně významné trauma nebo slabší stres nás zocelí, otuží a učiní odolnějšími vůči zátěži. Je to podobné jako se cvičením nebo s během. Pokud taková fyzická aktivita netrvá příliš dlouho a není extrémně namáhavá, nepovažujeme ji za nepřiměřenou zátěž, ale za zdravotní přínos:

nepříjemný prožitek zvýší naši psychickou odolnost podobně, jako sprchování studenou vodou posílí naši odolnost vůči chladu. Na slabší trauma tedy můžeme pohlížet jako na pozitivní událost, která nám v dlouhodobé perspektivě pomůže snáze snášet životní trable. A protože život většinou není procházka růžovou zahradou, je dobré být co nejodolnější.

Pak jsou tu ale i silná traumata, která můžeme označit za existenciální nebo fatální. Zhroutí se nám svět, protože třeba přijdeme o nejbližšího člověka, se kterým jsme byli celoživotně spjati. Z takového traumatu se většinou už nikdy zcela nevzpamatujeme a mnoho pozitivního se z něj vytěžit nedá. Snad jenom to, že lépe rozumíme traumatům jiných lidí a jsme schopni větší empatie s někým, kdo se nachází v podobné situaci.

Banální průšvihy a skutečné tragédie jsou dva mezní body pomyslného intervalu. Co leží mezi nimi?

Zlomy v životní dráze způsobené třeba ztrátou zaměstnání, zkrachováním podnikatelských záměrů nebo rozchodem s partnerem. Takové psychické trauma nám může přinést korektivní zkušenost. Třeba pochopení, že svět je jiný, než jsme si ho malovali, nebo poznání, že ne vše máme pod kontrolou. Může to být i velmi prospěšné. Příkladem jsou moji řeční přátelé, kteří žijí na jednom malém ostrově. V roce 2010 v Řecku udeřila ekonomická krize. Manželovi se přestalo dařit v pronajímání turistických apartmánů, manželka přišla o práci učitelky ve školce a dcera dostala výpověď v bance. Dobře situovaná rodina byla najednou ekonomicky ohrožena – na malém ostrově s minimem pracovních příležitostí. Ale místo toho, aby se zhroutili, je to postavilo na nohy.

Muž zašel ke strýci, kterému na dvoře chátal vrak lodi. Za půl roku ho dal dohromady a loď spustil na vodu. Najal člověka, dal mu do ruky kormidlo a řekl: „Budeš pendlovat mezi naším ostrovem a pobřežím a převážet lidi a zboží. Půlku zisku mi dáš, druhá půlka je tvoje.“ Skoro bezpracně se začaly sypat peníze, ze kterých postupně zrenovoval pár apartmánů. Turistický ruch se mezitím trochu postavil na nohy a pronájmy zase začaly vynášet. Dcera mezitím na stránkách sbírala bylinky, sušila je, dávala je do ozdobných sáčků a prodávala jako suvenýry. A manželka vyráběla šperky z drátů. Dnes je na tom tahle rodina ekonomicky lépe než předtím.

Vypadá to jako z amerického snu.

Ano, ale je to pravdivá historka. Ukazuje, že to, co se nám nejdřív jeví jako průšvih, nás při troše kreativity může přehodit na jinou kolej. Životní

karambol nabízí možnosti, které by nám jinak zůstaly uzavřeny, protože bychom dál jeli ve svých stereotypech. „Všechno zlé je k něčemu dobré,“ říká české přísloví. Kontrast mezi tím, že se nám někdy daří a jindy zase ne, nám umožňuje uvědomovat si pozitivní hodnoty. Teprve díky hladu si člověk váží chleba, díky nemoci zdraví a tak podobně. V tom spočívá odpověď na otázku, k čemu může být dobrý prožitek maléru. Je o tom krásná Krylova písnička *Děkuji*:

*...děkuji, děkuji za bolest,
jež učí mne se tázat...
Děkuji, děkuji za nezdar,
jenž naučí mne píti...
Děkuji, děkuji za trýzeň,
jež zdokonalí díla...*

Na takzvaný fuckup se tedy máme dívat jako na příležitost?

Ano, ale je to hraběcí rada. Snadno se to řekne, ale někdy se to těžko dělá. Vykládejte to matce, které zemřelo dítě... V každé skupině životních malérů funguje něco jiného. Pokud se nám nedaří profesně, většinou se v tom opravdu dá najít něco pozitivního, i když to tak ze začátku nevypadá. Existuje spousta poučných příběhů lidí, kteří se na novou situaci adaptovali a ona je posílila, otevřela jim nové obzory a možnosti. Ti, kdo zkrachovali ve velkém byznysu, se třeba často dávají na spiritualitu. Při pohledu zvenčí to může vypadat jako pomatení, ale je to obranný psychický mechanismus. To, co pro vás bylo důležité, najednou důležité být přestane a naopak. Vstoupíte do nového módu, což vás zachrání. Nepříznivá situace nad vámi ztratí svou ohrožující sílu.

Přestavíme si hierarchii hodnot?

Ano, to je jedna z možných odpovědí na velký životní průšvih. Kvalitu života totiž můžeme zvyšovat dvěma způsoby. Buď to děláme v rámci svého stávajícího žebříčku hodnot: jsme ekonomicky úspěšnější, bohatší, daří se nám lépe... Anebo ten žebříček hodnot přestavíme. Pak nám začne být jedno, že nevyděláváme miliony nebo že neskočíme dva metry do výšky. Dobře je to vidět u sportovců, kteří po zranění skončili na vozíku. Velmi často nejsou o nic méně šťastní než zdraví lidé, našli si totiž jiné zdroje uspokojení. Třeba už nevyhrávají na olympiádě, ale na paraolympiádě. Možností je mnoho.

Je to ale skutečně uspokojení, nebo jen záchranný kruh topícího se?

O tom můžeme diskutovat, ale podstatné je, že to u řady lidí funguje. Jsme různí. Někdo se s velkým průšvihem nikdy nevyrovná, zatímco jiného nová situace skutečně vnitřně obohatí. Je pravda, že když ztratíme blízkého člověka, náš život už nikdy nebude stejný jako předtím. Neznamená to ale, že končí. Své emoce, lásku a úsilí můžeme investovat do někoho nebo něčeho jiného. Matky, které v důsledku onkologického onemocnění přišly o dítě, se často stávají organizátorkami nadační a sponzorské pomoci podobně postiženým rodinám. Obrovský potenciál solidarity je pozitivním impulzem, který dává sílu žít dál.

A co nejděsivější kategorie životních tragédií, například když se někomu zabije celá rodina v autě?

To je opět nesmírně individuální, u každého funguje něco jiného. Někdo uvěří v Boha a začne se ptát, proč to dopustil. Tragickou situaci si pak pozůstalý racionalizuje přesvědčením, že jde o Boží zkoušku, v níž je třeba obstát. Jiní reagují přeskokovou aktivitou, založenou na altruismu. Takhle vznikají třeba svépomocné skupiny pozůstalých po obětech dopravních nehod nebo trestných činů.

A pak jsou lidé, kteří to prostě neunesou. Měl jsem kolegu, který tragicky přišel o několik příbuzných včetně dcery. Za pár měsíců dostal rakovinu a zemřel, jako kdyby s tou situací neměl sílu bojovat. Tělo a duše jsou spojené nádoby a tragédie se nemusí projevit jen depresí. Může se promítnout i do ztráty imunity. Nemáme ji jen proti bakteriím, ale i proti svým vlastním buňkám, které se vymkly kontrole.

Jak vyrovnávání se s tragickou událostí probíhá v čase?

Vezměme jako příklad, že vám někdo blízký zemřel nebo že vážně onemocníte. Švýcarsko-americká psycholožka Elisabeth Kübler-Ross popsala pět fází smutku, kterými člověk po takovém sdělení prochází.

Na začátku je *popření*. Prostě tomu nevěříte, snažíte se to vytěsnit. Říkáte si: „Ne, to nemůže být pravda! Ráno se vzbudím a zjistím, že to byl jen zlý sen!“ Anebo: „Je to jen omyl, určitě si spletli jména!“ Další fází je *agrese*: „Proč zrovna já? To přece není fér!“ Tu vystřídá jakési *smlouvání*, například s Bohem či s osudem. V duchu slibujete, jak se změníte, že už opravdu přestanete kouřit, jen ať se to zlepší. Čtvrtou fází je *deprese*: zoufalství, beznaděj. Jste zamlklí, uzavření, odmítáte návštěvy, bojíte se smrti. Nakonec přichází

smíření a adaptace na novou skutečnost. Už nesmlouváte, protože víte, že je dokonáno. „Nemůžu proti tomu bojovat, měl bych se na to připravit.“ Dochází k určitému uvolnění, jste schopni spolupracovat s lékařem a podobně.

Mimochodem při ztrátě blízké bytosti je důležité odreagovat si akutní žal. Doporučuje se, aby se pozůstali vyplakali, společně vzpomínali na zesnulého a sdíleli spolu smutek. Rady typu „Buď chlap a nebreč!“ jsou kontraproduktivní. Smutek se sice vytěsňuje, ale nezmizí, což může později vést k řadě psychických problémů. Deprese, nespavost, úzkostné stavy, flashbacky, poruchy prožívání a chování, to všechno jsou důsledky toho, že se člověk s traumatem nevypořádal.

Jak se naopak vyrovnat se zdánlivými banalitami? Co třeba panický strach z pavouků?

Na to je účinná takzvaná kognitivně-behaviorální terapie. Jedním z postupů je expozice. Pavoukům se budete vědomě postupně vystavovat a psychicky se otužovat podobně, jako když se sprchujete studenou vodou. Jinou variantou je flooding (zaplavení). Na hlavu vám nasadí skleněnou kuklu plnou pavouků a způsobí vám to takový šok, že pro vás pak už bude jeden pavouček v koupelně radostí.

Jiná banalita: kdysi jsem se v rumunských horách tak opil, že jsem ztratil všechny věci včetně peněz a dokladů. Opuštěný a ztroskotaný kdesi v pustině cizí země jsem v kocovině propadl naprosté panice a děsu. Dneska se tomu směju – ten dávný fuckup ztratil traumatizující sílu.

Jen potvrzujete, co říkal Nietzsche – podobné zážitky člověka posílí a otuží. Kdybyste se v Rumunsku opil znovu, bude to pro vás stejně nepříjemné, ale už nebudete tak strašně zoufalý. Díky prožité negativní zkušenosti totiž víte, že se z toho nějak dostanete. Vyrovnávání s malérem ale u každého probíhá jinak. Někdo reaguje agresí a podnikne nějakou akci, aby se zachránil vlastní iniciativou. Jiný reaguje únikem, snaží se z té situace zmizet. Od těchto dvou základních strategií se odvíjí řada technik vyrovnávání se s náročnými situacemi. Záleží jen na našem psychickém ustrojení, kterou zvolíme.

CYRIL HÖSCHL (* 1949) je psychiatr, vysokoškolský pedagog a popularizátor vědy, ředitel Národního ústavu duševního zdraví. Napsal stovky vědeckých textů a obdržel řadu odborných ocenění. Působí v redakční radě časopisu *Vesmír* a pravidelně přispívá do časopisu *Reflex*.

Karla Janečka

Nadace
Karla Janečka

N.
Karla

Fuck

Fuck

Ant

Volně šířitelná ukázka z knihy VELKÁ KNIHA FUCKUPŮ — Sebrané průšvihy osobností českého byznysu, kultury a života vůbec

Anabáze s latiníkem coby zkušenost za všechny prachy

Ondřej Kobza

Před pár lety jsem v Melounově ulici u pražského náměstí I. P. Pavlova otevřel restauraci Ermitage. Zaplatil jsem odstupné za prostory, vyladil interiér v duchu věhlasné petrohradské obrazárny, nakoupil spotřebiče za statisíce, sehnal profesionálního kuchaře... První měsíc se všechno rozbíhá, člověk nemůže čekat zázraky. Druhý měsíc sice pozoruju znatelný nárůst zákazníků, ale pořád jen asi na čtvrtinu toho, co bych potřeboval. Třetí a čtvrtý měsíc to jde pořád nahoru, ale stále musím restauraci značně dotovat. To, co vydělávám v jiných podnicích, se v Ermitage rozpouští.

„Neboj, to je normální, hospoda se rozjíždí třeba rok nebo dva,“ uklidňují mě barmani. „Ale co když ne?“ ptám se v duchu. Postupně k tomu místu začínám mít odpor jako k obludně přerostlé ropuše, která schramstne všechny peníze. V únoru jsme otevřeli a v listopadu jsem musel přiznat prohru. Ve stejný týden, kdy jsme zavírali, přišla kontrola z úřadu práce. Další dva měsíce jsem měl lítačky, abych dal do kupy všechny nepřesnosti.

Je to nějaký zabarikádovaný...

„No nic, to se stává,“ říkal jsem si. „Stálo mě to asi 1,5 milionu, tak alespoň dostanu třeba milion na odstupném.“ Jenže doba už byla jiná a hospod daleko víc než dřív. Potenciální zájemci se rozhodovali, zatímco jsem se modlil, aby byl vřed odstraněn. Mezitím jsem samozřejmě dál platil měsíční nájem asi 70 tisíc korun – každý den jako bych vyhodil dva tisíce.

Na odstupném jsem postupně slevoval až na nulu. Hlavně ať si to konečně někdo vezme! Smlouvu jsem totiž bohužel pročetl lajdácky. Kdyby majitel chtěl, musel bych tam trčet pět let a platit nájem. Peklo na zemi! Nakonec ale svolil, že ke konci ledna můžu nájem ukončit a bez ničeho odejít. Ale spoň to.

5. ledna jsem měl narozeniny. Odjel jsem na venkov, kde se měla konat oslava asi pro stovku přátel. Do Ermitage jsem poslal barmana, aby pivovaru vrátil výčepní zařízení. „Nemůžeme se tam dostat, je to nějaký zabarikádovaný,“ volá mi. „Jak zabarikádovaný?“ ptám se. „Vždyť je to normálně zavřená hospoda...“ Otráveně tam jedu, abych zjistil, co a jak. Vymláčené okno a u vchodu papíry a odpadky. Asi se tam někdo vloupal. Na záchodě najdeme pelech z prochcaných spacáků, pár pornočasopisů a obrovské kladivo, kterým někdo vymlátil okno. Nikde nikdo, pátek tři hodiny odpoledne a na krku narozeninová oslava. „Maminko, proboha, proč?!“ brečím v duchu.

O pár hodin později jsem podle posunutých věcí zjistil, že tam někdo je. Policejní zásahovka vylomila dveře na záchod. Baterky, mela, křik, nasazení pout... Chlápek začne žadonit, že prý se omlouvá, okno nerozbil, to už bylo, nemá kde spát... Je sedm hodin a k dotažení oslavy zbývá spousta věcí.

Néééééé!

Bylo mi ho líto a tak jsem se s policií domluvil, že okno bylo nedovřené, ať ho pustí. Tvrdil, že je vyléčený narkoman. Studoval prý latinu a má rád staré obrazy. Byl pátek večer a okno by mi už nikdo nezasklil. Poprosil jsem ho proto, aby mi hospodu přes víkend pohlídal, přece jen tam zůstala třeba vybavená kuchyň. Na narozeninové párty jsem se na to peklo snažil nemyslet.

Po víkendu jsem se s narkomanem trochu spřátelil. Prý jestli by tam nemohl spát ještě týden. „Jasně,“ povídám mu, protože to pro mě byl zakletý prostor. Vysávalo mě na Ermitage byt jen pomyslet a odpočítával jsem čas do konce měsíce. Dva dny před předáním prostor majiteli tam posílám barmana, aby vyzvednul nějaký kastrol. „Kde je? Já ho mezi těma trubkama nemůžu najít,“ volá mi. Mezi jakejma trubkama? Je to zavřená uklizená hospoda. Jedu tam s pořádnou dávkou strachu. Průser jako Titanic! Ten kretén odvezl celou vzduchotechniku!

Nikde ji neprodá, ale já budu muset nechat zařídit novou za půl milionu. Odvezl i staré ledničky, nádobí, sporáky, plynový kotel... Dostane za něj pětistovku, ale protože už jsou jiné normy, budu muset nechat vyvložit komín za sto tisíc. Néééééé! Blbá vymaštěná smažka!

Jak neokrást zloděje

Druhý den jsem objednal kontejner, vynosil odpad a zametl desítky injekčních stříkaček. K dokonání totálního průseru chybělo už jen zabodnout si pod nehet nakaženou jehlu. Narkoman se dušoval, že to neudělal. Prý ví, kdo to byl, ale nemůže mi to říct. Dal mi číslo na člověka, který snad tuší, kde ty věci jsou.

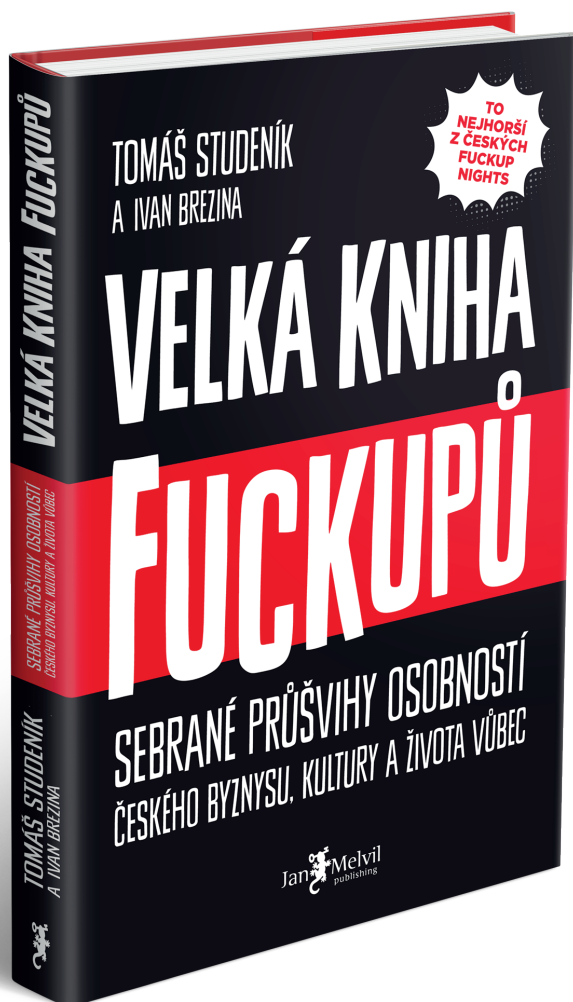
Domluvil jsem si s ním sraz na rohu Jungmannky a Vodičkovy. Přišel s bulharskou gorilou, jasnej kriminálník. „Je to někde na Slapech,“ povídá. „Zaplať třicet tisíc a my to pro tebe těm zlodějům ukradneme. Potřebujeme peníze na půjčení dodávky. Hele, a víš, co nejvíc nasere? No přece když zloděj okrade zloděje!“ Strašně jsem se ho bál. Jako zálohu chtěl deset tisíc a že prý mi to všechno přiveze. Z bankomatu jsem vybral pět, dal mu je a věděl, že už ho nikdy neuvidím.

A to je skoro celé. Jsou to asi tři roky, co jsem s tou restaurací začal. Teprve teď se mi snad podaří splatit dluh, který jsem tím vytvořil. Miluju dotazy přátel: „Hele, a co ta Ermitage? Jsem slyšel, že prý ti to nějak nevyšlo...“

Nastavujte laťku

Poučení? Jasně, že jsem debil, že jsem tam toho narkomana nechal bydlet. Asi mě obměkčil tvrzením, že se učil latinsky. „Je lepší, když mi to tu pohlídá důvěryhodný člověk, než kdyby se mi sem vloupali nějakí bezdomovci,“ říkal jsem si. Takovéhle zkušenosti ale nastavují laťku zatraceně nízko. Hodí se to, protože pak se už nemusíte bát skoro ničeho. Od té doby jsem docela v klidu. Nebo aspoň myslím...

ONDŘEJ KOBZA (* 1979) je pražský kavárník a kulturní aktivista. Provozuje vyhledávané hipsterské podniky Café v lese a Café Neustadt, podílí se na Bajkazylu a na projektu otevření a oživení střechy paláce Lucerna. Do městských ulic rozmisťuje piána, šachové stolky, poesiomaty a kulturní jádra. V roce 2014 byl na PR Summitu vyhlášen PR osobností roku.

Kupte si papírovou nebo elektronickou verzi knihy
za skvělou cenu na
www.melvil.cz